

PĀVILS UN ROMA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d.28:17-31; Rom.1:7; 15:14, 20-27; Efez.1; Fil.1:12.

ATMIŅAS PANTS:

„Visupirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, jo jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē.” (Rom.1:8)

Lai izprastu Vēstules romiešiem vēsturisko fonu, ideālajā variantā vēlams sākt ar Rom. 1:1 un tad, pantu pa pantam, izpētīt pārējo grāmatu. Tā kā šīs grāmatas izpētei atvēlēts viens ceturksnis, bija jāizvēlas, kuras tās daļas izpētīt padziļināti. Būtu pavisam viegli šīs grāmatas pētīšanai atvēlēt četrus ceturkšņus, ne tikai vienu. Tādēļ turpinājumā aplūkosim vien svarīgākās nodaļas, kurās izklāstīta tās pamatvēsts.

Ļoti būtiski, pētot šo vēstuli, izprast tās vēsturisko fonu. To nezinot, būs ļoti grūti saprast, ko tieši Pāvils vēlējis pateikt. Pāvils šo vēstuli rakstīja konkrētai kristiešu grupai konkrētā laikā ar konkrētu nolūku; šīs grāmatas pētīšanā noderēs pēc iespējas plašākas zināšanas par tās sarakstīšanas mērķi.

Iztēlē jāatgriežas atpakaļ pagātnē, iedomājoties sevi Romā, kļūstot par tās draudzes locekļiem, ieklausoties Svētā Gara inspirētajos vārdos, ko Pāvils pierakstījis.

Apbrīnojami, ka, lai gan šī vēstule rakstīta senā pagātnē un pavisam citā kontekstā, tā ir aktuāla vēsts mūsdienu Dieva bērniem visā pasaulē un gandrīz katrai situācijai. Tādēļ Vēstulē romiešiem iekļauto vēsti jāuzņem ar lūgšanām un jācenšas to īstenot savās dzīvēs.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 3.jūlijā.

DATUMS UN VIETA

Romiešiem 16:1,2 norādīts, ka, visticamāk, Pāvils Vēstuli romiešiem sarakstīja, uzturoties Kenhrejā, kas atrodas Grieķijā netālu no Korintas austrumu ostas. Foibas, Korintas iedzīvotājas, pieminēšana liecina, ka šī tiešām varētu būt vieta, kur Pāvils uzrakstījis šo vēstuli.

Viens no iemesliem, kādēļ būtiski zināt Jaunās Derības vēstuļu izcelsmes vietu, ir, lai noteiktu attiecīgās vēstules sarakstīšanas aptuveno laiku. Tā kā Pāvils daudz ceļoja, zināšanas par to, kur viņš attiecīgajā brīdī atradās, liek nojaust arī tās sarakstīšanas datumu.

Pāvils Korintas draudzi nodibināja savā otrajā misijas ceļojumā, laika periodā no 49. līdz 52. gadam (skat. Ap.d.18:1-18). Viņš apmeklēja Grieķiju arī savā trešajā ceļojumā, kurš ilga no 53. līdz 58. gadam (Ap.d.20:2,3). Šī ceļojuma noslēgumā viņš arī saņēma ziedojumus no Jeruzalemes ticīgajiem (Rom.15:25,26). Tātad Vēstule romiešiem, visticamāk, sarakstīta 58. gada sākumā.

Kādas draudzes Pāvils apmeklēja trešā misijas ceļojuma laikā? Ap.d.18:23. ___

Pāvils, viesojoties Galatijas draudzē, atklāja, ka viltus mācītāji viņa prombūtnes laikā bija pārliecinājuši draudzes locekļus veikt apgraižīšanu un ievērot arī citus Mozus bauslības rīkojumus. Baidoties, ka viņa pretinieki Romu varētu sasniegt pirms viņa, Pāvils romiešiem rakstīja vēstuli, lai novērstu tādas pašas traģēdijas iespējamību arī Romā. Tiek uzskatīts, ka arī vēstuli galatiešiem Pāvils sarakstīja, atrodoties Korintā sava trešā ceļojuma laikā, varbūt pat neilgi pēc ierašanās.

„Vēstulē romiešiem Pāvils atklāja Evaņģēlija lielos pamatlikumus. Viņš izteica savu viedokli jautājumos, kas satrauca jūdu un pagānu draudzes, un rādīja, ka cerība un apsoliņumi, kas kādreiz attiecās īpaši uz jūdiem, tagad tiek piedāvāti arī pagāniem.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 227.lpp.)

Kā iepriekš minēts, pētot jebkuru Bībeles grāmatu, būtiski izprast tās sarakstīšanas nolūku, citiem vārdiem sakot, saprast, kādas situācijas sakarā tā sarakstīta. Tādēļ, lai mūsu izpratne par Vēstuli romiešiem būtu pilnīgāka, svarīgi izziņāt, kādi bija jautājumi, kas nodarbināja jūdu un pagānu draudzes. Šos jautājumus iztīrāsīm nākamnedēļ.

Kādi jautājumi šobrīd ir aktuālākie Jūsu draudzē? Vai lielākie draudi nāk no ārienes vai iekšienes? Kāda ir Jūsu loma šajās debatēs? Cik bieži Jūs apšaubāt savu lomu, nostāju un attieksmi pret parādībām, ar kurām cīnāties? Kādēļ šāda sevis pārbaude ir tik svarīga? _____

PERSONĪGA PIEEJA

Vēstule ir viena lieta, bet personīgs apmeklējums – pavisam kas cits. Tādēļ Pāvils Vēstulē romiešiem norādīja, ka grasās viņus arī personīgi apciemot. Viņš vēlējās, lai viņi zina, ka viņš ieradīsies un kādēļ viņš ieradīsies.

Izlasiet Romiešiem 15:20-27. Kādi bija Pāvila iemesli, kādēļ viņš tos neapmeklēja jau agrāk? Kas viņu pamudināja ierasties? Cik liela loma viņa motivācijā bija misijai? Ko no Pāvila rakstītā mēs varam aizgūt saistībā ar misiju un liecināšanu? Kādu nozīmīgu domu attiecībā uz jūdiem un pagāniem Pāvils izceļ 27.pantā? ___

Lielais pagānu misionārs aizvien jūta pienākumu sludināt evaņģēliju vēl neapmeklētās vietās, atstājot citus darboties vietās, kur evaņģēlija vēsts jau bija iedestīta. Laikā, kad kristietība vēl bija tās iedīgli un to izplatīja vien daži sludinātāji, Pāvilam strādāt kādā jau apgūtā teritorijā būtu bijis lieks vērtīga misijas spēka izniekojums. Viņš sacīja: „Jo es esmu turējis par savu godu nest evaņģēliju tur, kur Kristus Vārds vēl nav pazīstams, lai neceltu namu uz sveša pamata, bet kā ir rakstīts: redzēs tie, kam nebija sludināts par Viņu, un nāks pie atziņas, kas nebija dzirdējuši.” (Rom.15:20,21)

Pāvils nebija plānojis Romā uzturēties ilgāku laiku. Viņa mērķis bija doties uz Spāniju. Viņš cerēja šim uzdevumam saņemt atbalstu no Romas kristiešiem.

Kādu būtisku principu saistībā ar misiju mēs varētu aizgūt no Pāvila centieniem rast palīdzību darbam jaunā reģionā no jau nodibinātās draudzes? _____

Vēlreiz pārlasiet Rom.15:20-27. Ievērojiet, cik ļoti Pāvils vēlējās kalpot; viņa kvēlākā vēlēšanās bija kalpot un sludināt. Kas Jūs motivē? Cik lielā mērā Jūs alkstat kalpot? _____

PĀVILS SASNIEDZ ROMU

„Kad mēs nonācām Romā, Pāvilam atļāva dzīvot savrup ar kareivi, kas viņu apsargāja.” (Ap.d.28:16) Ko šis teksts liecina par to, kā Pāvils nonāca Romā? Ko mēs no tā varētu aizgūt attiecībā uz negaidītajām un nevēlamajām lietām, kas tik bieži aizšķērso mūsu dzīves ceļus?

Dzīve mēdz sagādāt visnotaļ neparastus pagriezienus. Ļoti bieži mūsu plāni, pat ar vislabākajiem nolūkiem kaltie, nepiepildās tā, kā bijām vēlējušies vai cerējuši. Pāvils patiešām nokļuva Romā, taču droši vien ne tā, kā bija paredzējis.

Trešā misijas ceļojuma noslēgumā, sasniedzot Jeruzalemi, vedot ziedojumus trūcīgajiem, kurus viņš bija saņēmis Eiropas un Mazāzijas draudzēs, viņu sagaidīja negaidīts notikumu pavērsiens. Viņu arestēja un ieslēdza važās. Pēc diviem ieslodzījumā pavadītiem gadiem Cēzarejā viņš iesniedza apelācijas sūdzību Cēzaram. Apmēram trīs gadus pēc viņa aresta viņš nonāca Romā un – jāsecina – ne tādā veidā, ka viņš bija plānojis vairākus gadus iepriekš, kad rakstīja Romas draudzei par saviem nolūkiem viņus apmeklēt.

Ko tālākie panti atklāj par Pāvila pavadīto laiku Romā? Ko no tiem varam mācīties? Ap.d.28:17-31.

„Galma uzmanību kristietībai pievērsa nevis Pāvila svētrunas, bet viņa saites. Pats būdams gūsteknis, viņš daudzas dvēseles atbrīvoja no grēka verdzības. Bet tas vēl nebija viss. Viņš varēja ziņot, ka ‘ticības brāļu vairākums, kas uzticējušies manām važām, ar vēl lielāku drosmi bezbailīgi sludina Dieva Vārdu’ (Fil.1:14).” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 464.lpp.)

Cik bieži Jums nācies piedzīvot negaidītus dzīves pavērsienus, kas beigās iegrozījušies pozitīvā gultnē? (Skat. Fil.1:12.) Kā šī pieredze varētu stiprināt ticību Dievam situācijās, kas šķietami neko labu nesola?

AICINĀTIE „SVĒTIE”

Pāvils Romas draudzi sveicina, sakot: „Visiem, Dieva mīļotajiem, aicinātiem svētajiem Romā: žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!” (Rom.1:7) Kādas patiesības, teoloģija un ticība atspoguļojas šajā pantā?

Dieva mīļotie. Lai gan ir taisnība, ka Dievs mīl visu pasauli, tos, kas Viņū izvēlējušies un atbildējuši Viņa mīlestībai, Viņš mīl īpašā veidā.

Tas novērojams arī cilvēku attiecībās. Tos, kuri mūs mīl, mēs mīlam īpašā veidā; mūs ar viņiem saista savstarpēja mīlestības apmaiņa. Mīlestībai nepieciešama atbilde. Ja šādas atbildes nav, mīlestība tās pilnīgā izpausmē nenotiek.

Aicinātie svētie. Vārds „svētie” cēlies no grieķu vārda „hagioi”. Tā burtisks tulkojums ir „svētītais”. Vārds „svēts” nozīmē „uzticīgs”. Svētais ir Dieva „izraudzīts”. „Svētais” Bībeles kontekstā apzīmē cilvēkus, kuri – lai gan, iespējams, tikai sava taisnošanas ceļa sākumā – ir Kristus īpaši izvēlēti.

Pāvils apgalvo, ka viņi bija „aicināti svētie”. Vai tas nozīmē, ka citi nav aicināti? Kā Efez.1:4, Ebr.2:9 un 2.Pēt.3:9 palīdz izprast, ko Pāvils vēlējās darīt zināmu? __

Evaņģēlija labā vēsts ir, ka Kristus nāve bija universāla; tā bija visu cilvēku labā. Visi tika un tiek aicināti tapt glābti Viņā, „aicināti svētie” jau kopš pasaules iesākuma. Dieva iecere jau kopš paša sākuma ir, lai visi cilvēki atrastu pestīšanu Jēzū. Pasaules gala elles ugunis bija paredzētas vienīgi Sātanam un viņa eņģeļiem (Mat.25:41). Tas, ka daži izvēlas šo piedāvājumu nepieņemt, nemazina šīs dāvanas brīnumu.

Viela pārdomām: pat pirms pasaules radīšanas Dievs Jūs aicināja pieņemt Viņa pestīšanu. Kādēļ ļaut kaut kam vai kādam Jūs atturēt no atsaukšanās šim aicinājumam? _____

DAUDZINĀTA VISĀ PASAULĒ

„Visupirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, jo jūsu ticība tiek daudzīnāta visā pasaulē.” (Rom.1:8)

Nav zināms, kā tika nodibināta draudze Romā. Pieņēmumam, ka šo draudzi dibināja Pēteris vai Pāvils, nav vēsturiska pamata. Iespējams, to nodibināja ierindas draudzes locekļi – cilvēki, kuri kļuva par Kristus sekotājiem pēc Vasarsvētku notikumiem Jeruzalemē (Ap.d.2) un vēlāk pārcēlās uz Romu. Varbūt, ka šajā tā-laika pasaules galvaspilsētā draudzi nodibināja kādas citas draudzes locekļi, kuri ceļodami tur sludināja jaunatraso patiesību.

Pārsteidzoši, ka dažās desmitgadēs, kas bija aizritējušas pēc Vasarsvētku notikuma, draudze, kuru droši vien neviens apustulis līdz tam nebija apmeklējis, kļuva tik plaši pazīstama. „Par spīti apspiešanām, divdesmit gadus pēc Kristus krustā sišanas Romā bija patiesa draudze. Tā bija spēcīga un dedzīga draudze, un Kungs tai palīdzēja.” (Elena Vaita, „SDA Bībeles komentāri”, 6.sēj., 1067.lpp.)

Vārds „ticība” šajā rakstvietā droši vien ietver plašāku ticības un uzticības nozīmi; tā ir uzticība jaunajam caur Kristu atklātajam dzīvesveidam.

Izlasiet Rom.15:14. Kā Pāvils apraksta Romas draudzi? _____

Pāvils izvēlējies izcelt šādus Romas kristiešu pieredzes aspektus:

1. „**Krietni.**” Vai cilvēki tā saka arī par Jums? Vai saskarsmē ar mums cilvēki ievēro mūsu krietnumu?

2. „**Apveltīti ar visu atziņu.**” Bībelē daudzviet uzsvērts apgaismības, informācijas un zināšanu nozīmīgums. Kristieši tiek mudināti pētīt Bībeli un rūpīgi iepazīties ar tās mācībām. „Apsolījums dāvat jaunu sirdi nozīmē arī dāvat jaunu izpratni. Pārmaiņas sirdi vienmēr iet roku rokā ar kristieša skaidro pienākuma un patiesības izpratni.” (Elena Vaita, „My Life Today”, 24.lpp.)

3. „**Spējīgi cits citu pamācīt.**” Garīgo izaugsmi nevar sasniegt izolētībā no citiem ticīgajiem. Mums jāspēj citus iedrošināt un saņemt iedrošinājumu arī pretī.

Kā tas izpaužas Jūsu draudzē? Kāda ir Jūsu draudzes slava? Vai par to vispār kāds zina? Ko Jūsu atbilde liecina par draudzi? Ja nepieciešams, kā Jūs varētu palīdzēt situāciju uzlabot? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā „Liecības draudzei”, 5.sēj., izlasiet nodaļu „Bībeles mistērijas” un grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļu „Pestīšana jūdiem” (227.lpp.). Izlasiet arī „SDA Bībeles vārdnīcu”, 922.lpp., un „SDA Bībeles komentārus”, 6.sēj., 467., 468.lpp.

„Tā, šķietami atrauts no aktīvā darba, Pāvils atstāja vēl plašāku un pastāvīgāku iespaidu nekā tad, ja viņš varētu brīvi ceļot pa draudzēm kā agrākajos gados. Atrodoties cietumā Kunga dēļ, viņš baudīja daudz stiprāku brāļu mīlestības atbalstu; un viņa, Kristus dēļ ciešanām pakļauta cilvēka, rakstītie vārdi pievērsa sev lielāku uzmanību un tika augstāk vērtēti nekā viņa klātbūtnes laikā.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 275.lpp.)

„Uzturoties Korintā, Pāvils veltīja laiku, domājot par jauniem, plašākiem darba laukiem. Īpaši viņa prātu nodarbināja iecerētais ceļojums uz Romu, jo tas bija viens no viņa visvairāk lolotajiem plāniem, ar ko saistījās dārgākās cerības – redzēt kristīgo ticību stingri nostiprināties tā laika pazīstamās pasaules lielajā centrā. Romā jau bija nodibināta draudze, un apustulis vēlējās nodrošināt turienes ticīgo līdzdalību Itālijā un citās zemēs veicamajā darbā. Lai sagatavotu ceļu sadarbībai ar brāļiem, no kuriem daudzi viņam vēl bija pilnīgi sveši, viņš tiem nosūtīja vēstuli, kurā ziņoja par savu nodomu apmeklēt Romu un pacelt krusta karogu arī Spānijā.” (Elena Vaita, „Apustuļu darbi”, 227.lpp.)

„Mūžīgais Dievs ir skaidri iezīmējis līniju, kas svētos šķir no grēciniekiem, atgrieztos no neatgrieztajiem. Abas grupas savstarpēji nesaplūst kā varavīksnes krāsas, bet ir tik krasi atšķirīgas kā pusdienu un pusnakts.” (Elena Vaita, „Messages to Young People”, 390.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Vēlreiz pārdomājiet ceturtdienas lasījuma noslēgumā minētos jautājumus. Kā Jūsu Bībeles studiju grupa varētu uzlabot draudzes reputāciju sabiedrībā?

2. Bībeles studiju grupā dalieties savā pieredzē par kādu situāciju, kas sākumā šķita briesmīga, bet vēlāk izvērtās par kaut ko labu. Kā šīs pieredzes varētu izmantot, palīdzot citiem cīnās ar neparedzētām grūtībām?

3. Pārdomājiet domu, ka iegūt pestīšanu mēs tikām aicināti pat pirms pasaules iesākuma (skat. arī Tit.1:1,2; 2.Tim.1:8,9). Kādēļ šis fakts jāuztver kā iedrošinājums? Ko tas liecina par Dieva mīlestību pret cilvēkiem? Kādēļ ir tik traģiski, kad cilvēki izvēlas atteikties no šī dāsnā piedāvājuma?